

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Οδυσσέας Ελύτης

"ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑ"

Είναι νωρίς ακόμη μέσ στον κόσμο αυτόν, μ' ακούς
Δέν έχουν εξημερωθεί τὰ τέρατα μ' ακούς
Τό χαμένο μου τό αίμα καί τό μυτερό, μ' ακούς
Μαχαίρι

Σάν κριάρι πού τρέχει μέσ στους ουρανούς
Καί τών άστρων τούς κλώνους τσακίζει, μ' ακούς
Είμ' εγώ, μ' ακούς
Σ' αγαπώ, μ' ακούς

Σέ κρατώ καί σέ πάω καί σου φορώ
Τό λευκό νυφικό τής Οφηλίας, μ' ακούς
Πού μ' αφήνεις, πού πάς καί ποιός, μ' ακούς

Σου κρατεί τό χέρι πάνω απ' τούς κατακλισμούς

Οί πελώριες λιάνες καί τών ηφαιστειών οί λάβες
Θά' ρθει μέρα, μ' ακούς

Νά μάς θάψουν κι οί χιλιάδες ύστερα χρόνοι
Λαμπερά θά μάς κάνουν περώματα, μ' ακούς
Νά γυαλίσει επάνω τούς η απονιά, ν' ακούς
Τών ανθρώπων

Καί χιλιάδες κομμάτια νά μάς ρίξει
Στά νερά ένα-- ένα, μ' ακούς

Τά πικρά μου βότσαλα μετρώ, μ' ακούς
Κι είναι ο χρόνος μιά μεγάλη εκκλησία, μ' ακούς
Όπου κάποτε οί φιγούρες Τών Αγίων
βγάζουν δάκρυ αληθινό, μ' ακούς
Οί καμπάνες ανοίγουν αφηλά, μ' ακούς
Ένα πέρασμα βαθύ νά περάσω

Περιμένουν οί άγγελοι μέ κεριά καί νεκρώσιμους ψαλμούς
Πουθενά δέν πάω, μ' ακούς
Ό κανείς ή κι οί δύο μαζί, μ' ακούς

Τό λουλούδι αυτό τής καταιγίδας καί μ' ακούς
Τής αγάπης

Μιά γιά πάντα τό κόψαμε
Καί δέν γίνεται ν' ανθίσει αλλιώς, μ' ακούς
Σ' άλλη γή, σ' άλλο αστέρι, μ' ακούς
Δέν υπάρχει τό χώμα δέν υπάρχει ο αέρας
Πού αγγίξαμε, ο ίδιος, μ' ακούς

Καί κανείς κηπουρός δέν ευτύχησε σ' άλλους καιρούς

Από τόσον χειμώνα κι από τόσους βοριάδες, μ' ακούς
Νά τινάξει λουλούδι, μόνο εμείς, μ' ακούς
Μές στή μέση τής θάλασσας
Από τό μόνο θέλημα τής αγάπης, μ' ακούς
Ανεβάσαμε ολόκληρο νησί, μ' ακούς
Μέ σπηλιές καί μέ κάβους κι ανθισμένους γκρεμούς
Άκου, άκου

Ποιός μιλεί στά νερά καί ποιός κλαίει -- ακούς;
Είμ' εγώ πού φωνάζω κι είμ' εγώ πού κλαίω, μ' ακούς
Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, μ' ακούς.

Οδυσσέας Ελύτης

Αρχίσαμε μια λέξη που να μην χωράει τον ουρανό
αλλά να τυραννεί την άνεση του ανέμου, καθώς ξεχύνεται
στις χτυπημένες από την αρμυγή της προσδοκίας στεριές 'η
πάνω στα κρύα μουράγια όπου βαδίζει από αιώνες
απόκληρος της λησμονιάς ο ίσκιος. Ορκισμένη χωρά!

Ακόμη θυμόμαστε τα κουρέλια μιας πυρκαγιάς γενναιοφρονής,
τα πειράματα ενός χαρταετού που σάστισε τα δάχτυλα μας
ψηλά στον αέρα 'η στην αρχή ενός δρόμου όπου σταθήκαμε
για αναζητήσουμε μια γυναίκα γεμάτη ανταποκρίσεις,
γεμάτη σκιές στοργής ταιριασμένης στα τολμηρά κεφάλια μας.

Ακόμη θυμόμαστε την αγνότητα που την είχαμε βρει τόσο αινιγματική,
πλυμένη σε μιαν αυγή που αγαπούσαμε, γιατί δεν ξέραμε
πως μέσα μας, ακόμη πιο βαθιά, ετοιμάζαμε αλλά όνειρα πιο μεγάλα
που θαπρεπε να σφίξουν στην αγκαλιά τους

ακόμη περισσότερο χόμα, περισσότερο αίμα, περισσότερο νερό,
περισσότερη φωτιά, περισσότερών Έρωτα!

Οδυσσέας Ελύτης

Έτσι μιλώ για σένα και για μένα

Επειδή σ' αγαπώ και στην αγάπη ξέρω
Να μπαίνω σαν Πανσέληνος
Από παντού, για το μικρό το πόδι σου μέσ' στ' αχανή
σεντόνια
Να μαδάω γιασεμιά - κι έχω τη δύναμη
Αποκοιμισμένη, να φυσώ να σε πηγαίνω
Μέσ' από φεγγερά περάσματα και κρυφές της θάλασσας
στοές
Υπνωτισμένα δέντρα με αράχνες που ασημίζουνε

Ακουστά σ' έχουν τα κύματα
Πώς χαϊδεύεις, πώς φιλάς
Πώς λες ψιθυριστά το "τί" και το "έ"
Τριγύρω στο λαιμό στον όρμο
Πάντα εμείς το φως κι η σκιά

Πάντα εσύ τ' αστεράκι και πάντα εγώ το σκοτεινό
πλευούμενο
Πάντα εσύ το λιμάνι κι εγώ το φανάρι το δεξιά
Το βρεμένο μουράγιο και η λάμψη επάνω στα κουπιά

Ψηλά στο σπίτι με τις κληματίδες
Τα δετά τριαντάφυλλα, το νερό που κρυώνει

Πάντα εσύ το πέτρινο άγαλμα και πάντα εγώ η σκιά
που μεγαλώνει
Το γερτό παντζούρι εσύ, ο αέρας που το ανοίγει εγώ
Επειδή σ' αγαπώ και σ' αγαπώ
Πάντα εσύ το νόμισμα κι εγώ η λατρεία που το
εξαργυρώνει:

Τόσο η νύχτα, τόσο η βοή στον άνεμο
Τόσο η στάλα στον αέρα, τόσο η σιγαλιά
Τριγύρω η θάλασσα η δεσποτική
Καμάρα τ' ουρανού με τ' άστρα
Τόσο η ελάχιστή σου αναπνοή

Που πια δεν έχω τίποτε άλλο
Μέσ' στους τέσσερεις τοίχους, το ταβάνι, το πάτωμα
Να φωνάζω από σένα και να με χτυπά η φωνή μου
Να μυρίζω από σένα και ν' αγριεύουν οι άνθρωποι
Επειδή το αδοκίμαστο και το απ' αλλού φερμένο
Δεν τ' αντέχουν οι άνθρωποι κι είναι νωρίς, μ' ακούς
Είναι νωρίς ακόμη μέσ' στον κόσμο αυτόν αγάπη μου

Να μιλώ για σένα και για μένα.

Οδυσσέας Ελύτης

Του Αιγαίου

Ο έρωτας.
Το αρχιπέλαγος
Κι η πλώρα των αφρών του
Κι οι γλάροι των ονείρων του
Στο πιο ψηλό κατάρτι του ο ναύτης ανεμίζει
Ένα τραγούδι.

Ο έρωτας
Το τραγούδι του
Κι οι ορίζοντες του ταξιδιού του
Κι η ηχώ της νοσταλγίας του
Στον πιο βρεμένο βράχο της η αρραβωνιαστικιά προσμένει
Ένα καράβι.

Ο έρωτας
Το καράβι του
Κι η αμεριμνησιά των μελτεμιών του
Κι ο φλόκος της ελπίδας του
Στον πιο ελαφρό κυματισμό του ενα νησί λικνίζει
Τον ερχομό.

Γιώργος Σεφέρης

Δεν ήταν άλλη η αγάπη μας,
έφευγε ξαναγύριζε και μας έφερνε
ένα χαμηλωμένο βλέφαρο πολύ μακρινό

ένα χαμόγελο μαρμαρωμένο, χαμένο
μέσα στο πρωινό χορτάρι
ένα παράξενο κοχύλι που δοκίμαζε
να το εξηγήσει επίμονα η ψυχή μας.

Η αγάπη μας δεν ήταν άλλη,
ψηλαφούσε σιγά μέσα στα πράγματα
που μας τριγύριζαν
να εξηγήσει γιατί δεν θέλουμε
να πεθάνουμε με τόσο πάθος.

Κι αν κρατηθήκαμε από λαγόνια
κι αν αγκαλιάσαμε μ' όλη τη δύναμη μας
άλλους αυχένες
κι αν σμίξαμε την ανάσα μας με την ανάσα
εκείνου του ανθρώπου
κι αν κλείσαμε τα μάτια μας, δεν ήταν άλλη,
μοναχά αυτός ο βαθύτερος καημός
να κρατηθούμε μέσα στη φυγή.

Τάσος Λειβαδίτης

"Ναι, αγαπημένη μου. Πολύ πριν να σε συναντήσω
εγώ σε περίμενα. Πάντοτε σε περίμενα.

Αλήθεια εκείνη η άνοιξη, εκείνο το πρωινό, εκείνη η απλή κάμαρα της
ευτυχίας
αυτό το σώμα σου που κράταγα πρώτη φορά γυμνό
αυτά τα δάκρυα που δεν μπόρεσα στο τέλος να κρατήσω
πόσο σου πήγαιναν.

Α, θάθελα να φιλήσω τα χέρια του πατέρα σου, της μητέρας σου τα
γόνατα που σε γέννησαν για μένα
να φιλήσω όλες τις καρέκλες που ακούμπησες περνώντας με το
φόρεμα σου
να κρύψω σαν φυλακτό στον κόρφο μου ένα μικρό κομμάτι απ το
σεντόνι που κοιμήθηκες.
Θα μπορούσα ακόμα και να χαμογελάσω
στον άντρα που σ' έχει δει γυμνή πριν από μένα
να του χαμογελάσω, που του δόθηκε μια τόση ατέλειωτη ευτυχία.
Γιατί εγώ, αγαπημένη, σου χρωστάω κάτι πιο πολύ απ τον έρωτα
εγώ σου χρωστάω το τραγούδι και την ελπίδα, τα δάκρυα και πάλι
την ελπίδα.

Στην πιο μικρή στιγμή μαζί σου, έζησα όλη τη ζωή!"

Θεώνη Δρακοπούλου-Παππά **(άλλως Μυρτιώτισσα)**

Έρωτας τάχα...

Έρωτας τάχα να είν' αυτό
που έτσι με κάνει να ποθώ
τη συντροφιά σου,
που σα βραδιάζει, τριγυρνώ

τα φωτισμένα για να ιδώ
παράθυρά σου;

Έρωτας να είν' η σιωπή
που όταν σε βλέπω, μου το κλείνει
σφιχτά το στόμα,
που κι όταν μείνω μοναχή,
στέκω βουβή κι εκστατική
ώρες ακόμα;

Έρωτας να είναι ή συφορά,
με κάποιου αγγέλου τα φτερά
που έχει φορέσει,
κι έρχεται ακόμη μια φορά
με τέτοια δώρα τρυφερά
να με πλανέσει;

Μα ό,τι και να'ναι το ποθώ,
και καλώς να' ρθει το κακό
που είν' από σένα.
θα γίνει υπέρτατο αγαθό,
στα πόδια σου αν θα σωριαστώ
τ' αγαπημένα...

Μαρία Πολυδούρη

Είμαι Τρελή Να Σ' Αγαπώ...

Είμαι τρελή να σ' αγαπώ, αφού πια έχεις πεθάνει,
να λιώνω στη λαχτάρα των φιλιών,
να νιώθω τώρα πως αυτό που μου' δωσες δε φτάνει,
δε φτάνει η δρόσος των παλιών.

Με μίαν ασίγαστη μανία να θέλω ό,τι μου λείπει,
να θέλω ό,τι μου κράτησες κρυφό,
κι έτσι να δέρνομαι μ' αυτό το μάταιο καρδιοχτύπι.
Στα μάτια σου την τρέλα να ρουφώ.

Τι θ' απογίνω, αγαπημένε, που θα σε ζητήσω ?
Άλλοτε οι μέρες φεύγανε στην προσμονή σου σκιές.
Αιώνες καρτερώντας σε μπορούσα να διανύσω,
με τ' όνειρό σου οι πίκρες μου γλυκιές.

Που να' σαι ? Τι ν' απόμεινε από σε να το ζητήσω ?
Που να' ναι το στερνό μου αυτό αγαθό ?
Ω, δεν μπορεί μια ολόκληρη ζωή γι' αυτό να ζήσω,
και μάταια καρτερώντας να χαθώ.

Άνοιξη ! Ο ήλιος χρυσαφιού πλημμύρα. Μάγια, μύρα
παντού, και σ' αγαπώ, σε καρτερώ.
Βραδύνεις κι υποψιάζομαι, ζηλεύω, δε σου πήρα
όλης σου της ψυχής το θησαυρό.

Τα λόγια σου ! Ω τα λόγια σου, μια υπόσχεση που καίει,
μια υπόσχεση που αργεί πολύ να 'ρθεί.
Τ' ακούω παντού, δεν παύουνε. Μέσα τους κάτι κλαίει,
μέσα τους τρέμει η αγάπη σου, προτού μοιραία χαθεί.

Τα λόγια σου με μέθυσαν τη μέθη του θανάτου
κι ακόμα δεν εσίγασαν. Μιλούν
και με τρελαίνουν, με μεθούν, με φέρνουν πιο σιμά σου,
ενώ πιο ακαταμάχητα στην ύπαρξή καλούν.

Αγαπημένε, αν τη ζωή τη δώσω πίσω, πε μου,
τι θα ωφελήσει, αφού δε θα σε βρω ?
Δε λογαριάζω τη ζωή, μα πως μπορεί, καλέ μου,
να σβήσει πια η αγάπη μου ? Και να μη σ' αγαπώ,

ενώ θα 'ναι Άνοιξη παντού που ακούστηκε η φωνή μας
να επικαλείται τον αιώνιον έρωτα, και μείς
στεφάνι να του πλέκουμε με μόνο το φιλί μας,
μέσα στο γιορτασμό λατρείας θερμής.

Ω ! δε μου δίνει ο θάνατος καμιά, καμιάν ελπίδα,
και μου τις έσβησε η Ζωή σα μια ψυχρή πνοή.
Τώρα μου μένει στου έρωτα την άγρια καταιγίδα
να ιδώ να μετρηθούν για με θάνατος και ζωή.

Κωνσταντίνος Π. Καβάφης

Αν μ' Ηγάπας
(Εκ του Γαλλικού)

Αν του βίου μου το σκότος
φαεινή έρωτος ακτίς
διεθέρμαιεν, ο πρώτος
της αλγούσης μου ψυχής
ο παλμός ήθελεν ήτο ραψωδία ευτυχής.
Δεν τολμώ να ψιθυρίσω
ό,τι ήθελον σε ειπεί:
πως χωρίς εσέ να ζήσω
μοι είναι αφόρητος ποινή -
αν μ' ηγάπας... πλην, φευ, τούτο είν' ελπίς απατηλή!

Αν μ' ηγάπας, των δακρύων
ήθελον το τέρμα ιδεί·
και των πόνων των κρυφίων.
Οι δε πλάνοι δισταγμοί
δεν θα ετόλμων πλέον να δείξουν την δολίαν των μορφή.
Εν τω μέσω οραμάτων
θείων ήθελ' ευρεθείς.
Ρόδα θαλερά την βάτον
θα εκόσμων της ζωής -
αν μ' ηγάπας... πλην, φευ, τούτο είν' απατηλή ελπίς!

Νίκος Εγγονόπουλος

ΠΟΙΗΜΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΛΕΙΠΕΙ Η ΧΑΡΑ
ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΥΠΕΡΟΧΗ

ΔΩΡΗΤΡΙΑ ΠΟΘΟΥ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ

Αφού το θέλεις
γυναίκα αρμονική κι ωραία
έτσι καθώς ένα βράδυ του Μάιου τοποθέτησες απλά κι ευγενικά
μιαν άσπρη ζωντανή γαρδένια
ανάμεσα στα νεκρά λουλούδια
μέσα στο παλιό - ιταλικό μου φαίνεται - βάζο με παραστάσεις
γαλάζιες τεράτων και χιμαιρών
έλα
πέσε στα χεριά μου
και χάρισε μου
- αφού το θέλεις -
τη θλίψη του πρασίνου βλέμματος σου
τη βαθιά πίκρα των κόκκινων χειλιών σου
τη νύχτα των μυστηρίων που είναι πλεγμένη μέσα
στα μακριά μαλλιά σου
τη σποδό του υπέροχου σώματος σου.

Εμπειρικός

ΑΦΡΟΣ

Είναι οι πόθοι μιναρέδες στυλωμένοι
Λάμπεις του μουεζίνη στην κορφή τους
Φωτοβολίδες των κραυγών της οικούμενης
Πυγολαμπίδες σε συρτάρια κορασιδών
Που κατοικούν σε ακρογιαλιές μέσα σ' επαύλεις
Και τρέχουν με ποδήλατα σε κήπους
Άλλες γυμνές άλλες ημίγυμνες κι άλλες φορώντας
Φορέματα με φραμπαλάδες και μποτίνια
Που στίλβουν την ημέρα και την νύχτα
Όπως τα στήθη τους την ώρα που βουτάμε
Μες' στον αφρό της θάλασσας.

Κώστας Καρυωτάκης

Τα γράμματά σου

Τα γράμματά σου τα 'χω, Αγάπη πρώτη,
σε ατίμητο κουτί, μες στην καρδιά μου.
Τα γράμματά σου πνέουνε τη νιότη
κι ανθίζουνε την όψιμη χαρά μου.

Τα γράμματά σου, πόσα μου μιλούνε
με τις στραβές γραμμές και τα λαθάκια!
Τρέμουν, γελάνε, κλαίνε, ανιστορούνε
παιχνίδισμα τη ζούλια και την κάκια...

Το μύρο στους φακέλους που είχες ραντίσει,
του Καιρού δεν το σβήσανε τα χνότα.
Παρόμοια ας ήταν να μην είχε σβήσει
η απονιά σου τα ονείρατα τα πρώτα!

Τα γράμματά σου πάνε, Αγάπη μόνη,
βάρκες λευκές, τη σκέψη μου εκεί κάτω.
Τα γράμματά σου τάφοι· δεν τελειώνει
απάνω τους η λέξη του Θανάτου.

Κώστας Καρυωτάκης

ΦΙΛΗΜΕΝΗ

Καθόμαστε αμίλητοι-θυμήσου, κοπελιά μου-
ερόδιζες από ντροπή-αλήθεια 'ναι ή ψέμα;-
κι άφηνες το κεφάλι σου να σιγογειρεί χάμου
όταν το βλέμμα σου έσμιξε με το δικό μου βλέμμα.

Σου ζήτησα ο άμοιρος ένα φιλί μονάχα
εσύ μου το αρνήθηκες με τη γλυκιά φωνή σου
κι έγειρες το κεφάλι σου-να το θυμάσαι τάχα;-
μα 'γω το "ναι" εδιάβασα στα μάτια, τη μορφή σου.

Σ'αγκάλιασα, σε φίλησα, χωρίς να σε ρωτήσω
εσύ φαινόσουν, πονηρή, πως ήσουν θυμωμένη
και να ξεφύγεις ήθελες...μα όχι να σ'αφήσω
εγλίστρισε και μου'φυγες...είσ'όμως φιλημένη.

Μενέλαος Λουντέμης

Από τη συλλογή "Τα αντικλείδια"

Ερωτικό κάλεσμα

Έλα κοντά μου , δεν είμαι η φωτιά.
Τις φωτιές τις σβήνουν τα ποτάμια.
Τις πνίγουν οι νεροποντές.
Τις κυνηγούν οι βοριάδες.
Δεν είμαι , δεν είμαι η φωτιά.
Έλα κοντά μου δεν είμαι άνεμος.
Τους άνεμους τους κόβουν τα βουνά.
Τους βουβαίνουν τα λιοπύρια.
Τους σαρώνουν οι κατακλυσμοί.
Δεν είμαι, δεν είμαι ο άνεμος.

Εγώ δεν είμαι παρά ένας στρατηλάτης
ένας αποσταμένος περπατητής
που ακούμπησε στη ρίζα μιας ελιάς
ν' ακούσει το τραγούδι των γρύλων.
Κι αν θέλεις, έλα να τ' ακούσουμε μαζί.

Κώστας Ουράνης

Η Αγάπη

Α! τι ωφελεί να καρτεράς όρθιος στην πόρτα του σπιτιού
και με τα μάτια στους νεκρούς τους δρόμους στυλωμένα,

αν είναι νάρθει θε ναρθεί, δίχως να νοιώσεις από πού,
και πίσω σου πλησιάζοντας με βήματα σβημένα
θε να σου κλείσει απαλά με τ' άσπρα χέρια της τα δυο
τα μάτια που κουράστηκαν τους δρόμους να κυτπάνε'
κι όταν, γελώντας, να της πεις θα σε ρωτήσει: "ποια είμαι εγώ;"
απ' της καρδιάς το σκίρτημα θα καταλάβεις ποια 'ναι.

Δεν ωφελεί να καρτεράς! Αν είναι νάρθει, θε ναρθεί'
κλειστά όλα νάναι, αντίκρυ σου να στέκεται θα δεις ορθή
κι ανοίγοντας τα χέρια της πρώτη θα σ' αγκαλιάσει.

Αλλιώς, κι αν είναι ολόφωτο το σπίτι για να την δεχτείς
κι έτσι ως την δεις τρέξεις σ' αυτήν κι ομπρός στα πόδια της συρθείς,
αν είναι νάρθει θε ναρθεί, αλλιώς θα προσπεράσει.

Βιτσέντζος Κορνάρος

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ

Ανάθεμα τον Έρωτα με τα καλά τά κάνει,
και πώς κομπώνει και γελά τη φρόνεψιν, και σφάνει!
Σ' πόσ' άδικα, σ' πόσ' άπρεπα τον άνθρωπο μπερδαινεί,
κι οπού τον έχει για κριτήν, εις ίντα σφάλμα μπαίνει!
Πόσοι Αφεντόπουλοι όμορφοι ήσαν εκεί στη μέση,
και μόνον ο Ρωτόκριτος της Αρετής αρέσει.
Και δε θωρεί πλιό στα ψηλά, μα χαμηλά ξαμώνει,
και με μαγνιά τα μάτια τση, κι αράχνην τα κουκλώνει.
Και να ξανοίξει δεν μπορεί, εις το καλό να πάγει,
μα εις τό τη βλάπτει προθυμά, γιατί η καρδιά τση εσφάγη.

Αργύρης Εφταλιώτης

ΠΑΤΙΝΑΔΑ

Τώρα που η νύχτα πύκνωσε και γέρνει το φεγγάρι
που ένα αγόρι ξαγρυπνάει για το χατήρι σου,
που το σκοτάδι η γης φορεί κι ο ουρανός τη χάρη,
έβγα φεγγαροπρόσωπη στο παραθύρι σου.

Έβγα και γλυκοπότισε λουλούδια μαραμένα,
κι αν έχεις στάλα πονεσιά μες την καρδούλα σου,
λυπήσου με, και δόστηνα σε χείλη διψασμένα,
ν' αναστηθώ σα λούλουδο με τη δροσούλα σου.

Η θάλασσα τη γης φιλάει και τις ιτιές τ' αγέρι,
κι εγώ μονάχα δε φιλώ τα δυο χειλάκια σου,
με χίλια αστέρια ο ουρανός, κι εγώ χωρίς αστέρι,
σκοτάδι η γης, κι εγώ χωρίς τα δυο ματάκια σου!

Κατέβα και περπάτησε, νεράιδα μες τα σκότη,
και μίλησέ μου να θαρρώ πως αναστήθηκα,
πές μου τα λόγια τα γλυκά που πρωτολέει η νιότη,
κι ας αποθάνω ακούγοντας πως αγαπήθηκα.

Ντίνος Χριστιανόπουλος

Εσείς που βρήκατε τον άνθρωπό σας
κι έχετε ένα χέρι να σας σφίγγει τρυφερά,
έναν ώμο ν' ακουμπάτε την πίκρα σας,
ένα κορμί να υπερασπίζει την έξαψή σας,
κοκκινίσατε άραγε για την τόση ευτυχία σας,
έστω και μια φορά;
Είπατε να κρατήσετε ενός λεπτού σιγή
για τους απεγνωσμένους;